

И тя мислено се помоли на Бога на Светлината да я окрили да я защити в тоя опасен миг. Мракът и Злото бяха се приближили до нея и тя като магьосана не знаеше как да се спаси. Как да се спаси от този мрачен поглед, който излъчваше гняв и ненавист, недоверие и закана. Защото светът на светлината бе изконен враг на мрака. А мракът раждаше умразата, тъй както светлината раждаше любовта. Мракът отричаше и ненавиждаше всичко, което му е противно, отричаше и лъжеше, че то било злото. А в същност се мъчеше да го отрови с злина да го прелъсти чрез лъжа.

Злото бе господар на мрака и не можеше да търпи светлината.

Неговата истина бе - лъжата.

Открай бе тази борба, от сътворението на мира.

Злото искаше да бъде господар, а то бе само средство. То бе средството на Бога, за да може да се различи светлината и да се опознае доброто. Злото се боеше от светлината и обичаше разрушението, то ненавиждаше живота и твореше смъртта. Но от този страх се раждаше живота, защото чрез рушението животът се съграждаше отново.

Защото само Животът вечно върви напред и не се спира в неспирния си устрем: стъпало по стъпало нагоре.

А Злото и Доброто в човека чакаха да се прояви волята му за творчество или разруха, за любов или уграда, за лъжа или истина.

Човекът имаше свободата да избира.

Теодоси говореше, говореше. Пресилената усмивка стоеше като маска скована върху лицето му. Думите му минаваха тайно ухото и, без звук и без смисъл: новините от Лициния и Валериан били отлични, славата на Августата се разнесла от Ерусалим по целия свят: от Равена, до Атина, от скитските земи до Панония, от Херкулесовите стълбове до Кавказките планини. Всички били омаляни от неиното красноречие, от голямата и начетеност, от прекрасния слог и възвишена мисъл...

Той говореше, но очите му все още излъчваха опасната, непозната мисъл, която устата му не смееше да изрече. Какво се бе случило? Какво таеше той в себе си?

И жена му чувствуваше полъхът на някаква страшно, огромно тъмно крило което заледяваше кръвта и.

Боже Аполоне! Отдалечи този мрачен облак от мене! Спаси ме от този огън, който ме мъчи! Както цветето се стреми към слънцето, така и душата ми се стреми към твоята благодат... Хелиос! Не ме напускай...

Напразно Теодоси се бореше с грозните мисли, които го прекосяваха и които той, с последни усилия отблъскваше от себе си. А те се излъчваха през погледа му и той не знаеше това. Той говореше за новия Законник, който щеше да издаде, за намеренията на вандалите в Африка, за честолъбието на аланските вождове в войската - а сърцето му го хапеше отровна змия: защо